

Branislav Jobus ↙

Muflón Ancijáš a mimozemšťan

Text © Branislav Jobus 2018

Illustrations © Igor Derevenec 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3492-0

Branislav Jobus ↙

Muflón Ancijáš a mimozemšťan

slovar

Obsah

Ako muflón
Ancijáš pral na
vesmírnej stanici
kozmonautom
ponožky
7

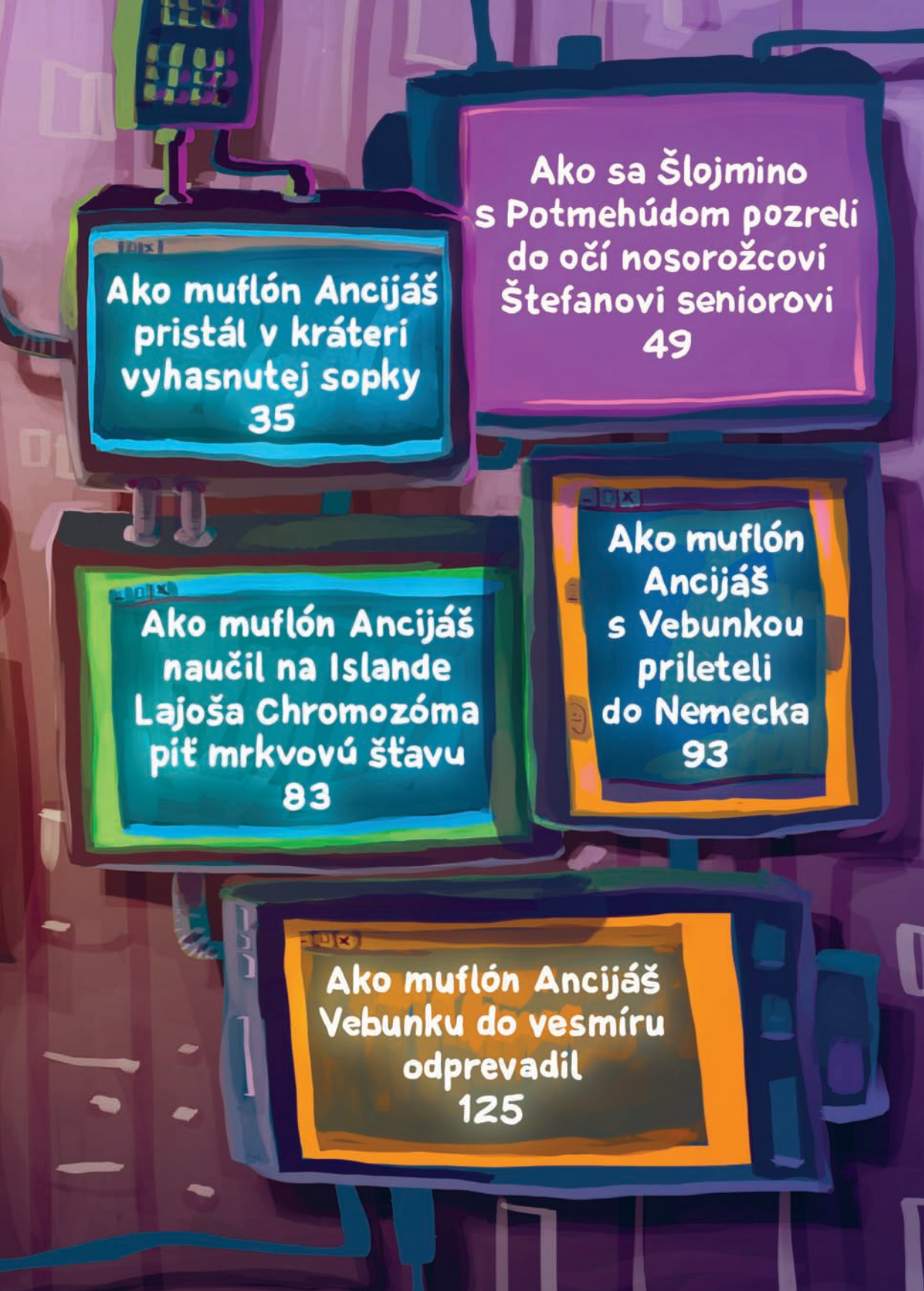
Ako muflón Ancijáš
opravil Antóniovi
Migrifičovi
presýpacie hodiny
21

Ako muflón Ancijáš
naučil Márnosť Šedivú
móresom
59

Ako muflón
Ancijáš v Indii
oholil Bradofúza
71

Ako sa Antónia
Migrifič na
trajekte prilepil
o palubu
103

Ako muflón Ancijáš
použil na Antónia
Migrifiča fintu
baba Jaga
113

Ako muflón Ancijáš
pristál v kráteri
vyhasnutej sopky
35

Ako sa Šlojmino
s Potmehúdom pozreli
do očí nosorožcovi
Štefanovi seniorovi
49

Ako muflón Ancijáš
naučil na Islande
Lajoša Chromozóma
piť mrkvovú šťavu
83

Ako muflón
Ancijáš
s Vebunkou
prileteli
do Nemecka
93

Ako muflón Ancijáš
Vebunku do vesmíru
odprevadil
125

Ako muflón Ancijáš pral na vesmírnej stanici kozmonautom ponožky

„Pomóc! Pomóc!!!“ začal ziapať ako zmyslov zbavený balkánsky kozmonaut António Migrifič pri pohľade na kruhové okno vesmírnej stanice ISS, na skle ktorého bola nalepená tvár muflóna Ancijáša s nafúknutými líčiskami, akoby prehltal balón.

„Pomóc! Ozruta! Mimoszemšťan! Na okne je zvonku pri-lepený mi-mo-zem-šťan!“ vykrikoval preľaknutý António tak, že ostatní kozmonauti si začali overovať, čo to zas ten amatérsky milionár vidí.

„Áááááááááááá!“ zareagovala prvá kambodžská kozmonautka Patália Chachachaiová, keď zbadala vypleštenú tvár Ancijáša nalepenú na skle ako slimák na akváriu.

„Áááááááááááá!!! Pomóóóóóóóóóóóó!!! Naozaj je tam mimoszemšťan!!!“

„Ale, ale, hádam to nebude až také horúce!“ snažil sa upokojiť situáciu najskúsenejší kozmonaut Josip Panvica.

„Je to veľmi horúce, it is very hot!“ zakontroval americký kozmonaut Donald Paradisenica, ktorý už mal tú česť vidieť to, čo ešte nikto v histórii ľudstva na obežnej dráhe Zeme nevidel.

Živý tvor. Naozaj. A k tomu ešte vyzerá ako čert. Nuž, kto by sa ho nezľakol a ku všetkému vo vesmíre.

Asi päť minút bola v celej medzinárodnej vesmírnej stanici panika nie príliš hodná špičkových kozmonautov. Takúto situáciu veru vo výcvikovom stredisku nikdy nenacvičovali, aj keď tam simulovali všelijaké katastrofické scenáre, ale na stret s mimozemskou civilizáciou nemali kozmonauti žiadne postupy.

Ťuk, ťuk. Ťuk, ťuk, ťuk.

Zaklopal rázne na okenné sklo stanice Ancijáš, ukazujúc kozmonautom balíček, na ktorom bolo napísané *Vesmír* a snažil sa im posunkovou rečou naznačiť, nech mu už konečne otvoria vstup do vesmírnej stanice.

„Čo teraz? Vpustiť alebo nevpustiť?“ nahlas uvažoval Josip Panvica, pozerajúc sa na Donalda Paradisenicu.

„Tak to teda nie!“ rázne sa ozval António Migrifič.

„Táto výprava je tu hlavne vďaka mne, keďže som to celé zacvakal. Stálo ma to niekoľko miliónov eur a on si sem priletí len tak zadara? Kto to kedy videl alebo nevidel!“ rozhorčil sa balkánsky kozmonaut, ktorý zaplatil celú výpravu s podmienkou, že bude členom vesmírnej misie.

„Toto je mimoriadna situácia a mali by sme to nahlásiť riadiacemu stredisku,“ vstúpila do rozhovoru ešte stále od strachu rozklepaná Patália Chachachaiová, ktorú kambodžská vláda vybrala do vesmíru hlavne za jej nadpriemerné výsledky v poľnohospodárstve. Podarilo sa jej totiž ručne pokosiť najviac cukrovej trstiny v celej Kambodži a s jej šikovnosťou to nakoniec dotiahla až na celkom slušnú kozmonautku.

„Na tom balíčku je predsa napísané *Vesmír*, tak by to nemal byť mimozemšťan, veď to je normálne písmo,“ zauvažoval celkom múdro ruský kozmonaut, čo Patáliu Chachachaiovú upokojilo.

„Tak ho vpusťme!“ riekol Američan, aj keď sa pri tom nesmelo pozrel na miliónára Migrifiča.

„Nech vám to nenapadne ani zo srandy!“ ozval sa miliónár bez citu, na čo sa Patália oboma rukami chytila za hlavu, pričom sa, samozrejme, vznášala. Teda nielen ona, ale všetci. Bezváhový stav platí vo vesmíre pre všetkých rovnako.

„Dobre teda. Tak ho vpusťte, ale nemyslíte si, že len tak mirnix-dirnix si tu bude zadara. Musí si to pekne odrobiť. Bude nám prať ponožky a upratovať. Aj okná umývať,“ začal klásť podmienky balkánsky kozmonaut António, na čo jeho kolegovia, na rozdiel od neho nie amatéri, ale profesionálni vedci, prikývli na znak súhlasu až tak, že Panvica s Paradi-
senicom urobili niekoľko kotrmelcov.

Spokojná Patália Chachachaiová, pozerajúc sa na prenádhernú vesmírnu scenériu, teda konkrétne na hlavu muflóna Ancijáša v pozadí s našou nádhernou planétou Zem, už ukazovala posunkami Ancijášovi, že ho o chvíľu vpustia dnu.

Nuž a Ancijáško, celý bez seba, iba radostnými očkami žiariacimi ako dva vianočné stromčeky žmurkol cez sklo na kambodžskú kozmonautku na znak spokojnosti.

Konečne dodrží sľub a porozváža všetky balíčky, kam treba. Teda aj do vesmíru...

„Chachachaiová, nahod' sa do skafandra, nepôjdeš síce do otvoreného vesmíru, ale dostaneš sa do styku vlastne ani poriadne nevieme s čím. Vyzerá to ako pozemské zviera, muflón alebo baran, ak to nie je mimozemšťan alebo, nebudaj, čert.“

„Jasné, šéfe!“ zasalutovala skúsená kozmonautka a už si začala nemotorne navliekať skafander.

„Ideme na to! Akcia, štart!“ zahlásila Patália a začala krok za krokom plniť úlohy svojho nadriadeného. Po vyrovnaní tlaku mohla otvoriť vonkajší poklop a konečne rukou zamávala na Ancijáša, nech sa prerúčkuje po anténach stanice až k otvoru.

„Len sa nepustiť, drž sa, Ancijáško, len ty sám si za seba zodpovedný. Ver si. Ak sa pustiš, letíš v ústrety nekonečnému vesmíru. Ak sa budeš pevne držať, dokážeš to a splníš svoj sľub. Drž sa, poriadne sa drž. Sú to tvoje kopýtká...“

opakoval si Ancijáš, povzbudzujúc svoje sebavedomie, rúčkujúc pomalinky po anténach stanice až k vytúženému otvoru.

„Uf, som vo vnútri! Podarilo sa!“ mrmlal si, akoby mal v ústach nafúknutý balón.

„Ako je možné, že som prežil bez kyslíka?“

Zrazu si začal klásť otázky, ktorými sa mal zaoberať predtým, než sa bezhlavo pustil v ústrety svojmu osudu. Sľub chcel dodržať aj za cenu svojho života.

„Vitajte na palube vesmírnej stanice ISS pán...“ nedokončila vetu kozmonautka.

„Hm, som nejaký, hm, hm, muflón hmhmhm!“ doplnil Ancijáš so šokovaným výrazom v tvári.

Nedalo sa mu dobre rozprávať, lebo líčiská mal nafúknuté, akoby mu ich stále dofukovali kompresorom.

Až po chvíli pocítil veľkú úľavu, z úst mu vyfučal vzduch a konečne mohol normálne rozprávať.

„Netuším, čo to bolo. Nevieľ, čo som mal v ústach, ale asi mi to zachránilo život,“ spokojne skonštatoval muflón a spoza tepláčikov vytiahol balíček s nápisom *Vesmír*. Keďže nemal skúsenosti s bezváhovým stavom, jemne ho hodil smerom k americkému kozmonautovi Donaldovi Paradise-
nicovi, ktorý ho riadne dlho lapal po vesmírnej stanici ISS.

Ancijáš sa zatiaľ predstavil posádke a ihneď si vypočul ufrflanú poznámku miliónára Antónia Migrifiča, ktorý mu vyhodil na oči, že je tu zadara a že si to pekne odmaká na rajónoch plus bude prať všetkým ponožky.

Dobrosrdečný Ancijáš sa len usmial, lebo to, že dodržal sľub a priviezol balík do vesmíru, bolo preňho momentálne najviac.

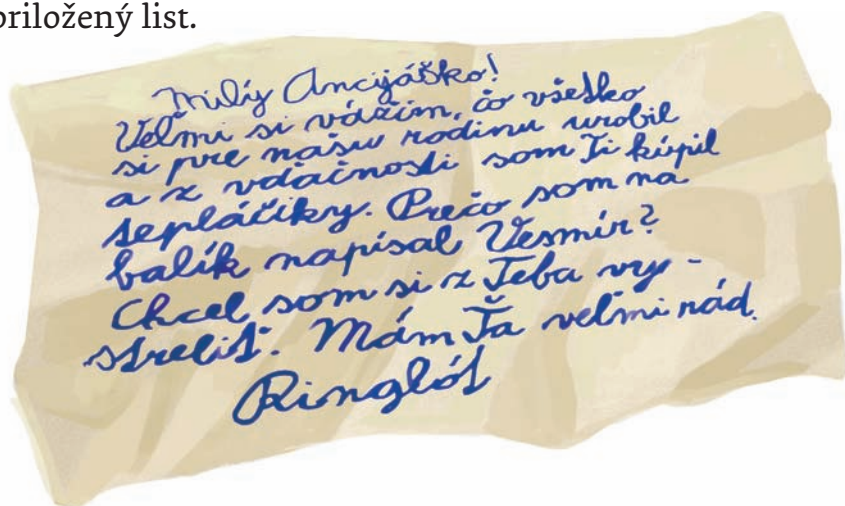
„Samozrejme, nemám s tým problém!“ súhlasil a všetci členovia posádky si konečne mohli vydýchnuť a pustiť sa do ďalšieho vedeckého výskumu.

Najnespokojnejší zo všetkých bol sponzor celej akcie António Migrifič, ktorý, aspoň sa tak vraví, má najväčšie zisky zo svojej firmy na presýpacie hodiny. A keďže k najnovšiemu modelu chcel natočiť reklamu priamo vo vesmíre, bol z toho všetkého dosť znechutený, lebo v bezváhovom stave mu ten jeho zázrak vôbec nefungoval a piesok v útrobach presýpacích hodín si lietel, ako sa mu zachcelo.

O chvíľu priletel Donald s balíčkom v ruke a hlavou naznačoval, že nevie, čo s tým. Čo keď tam bude niečo, čo ohrozí celú misiu? Keďže bezpečnostné predpisy sa musia riadne dodržiavať, tak sa dohodli, že balíček otvorí samotný Ancijáš. Posádka sa však musí presunúť do bezpečia a on pôjde do pretlakovej komory.

Ancijáš riadne zaistil poklop a s napätím začal rozbaľovať balíček, pre ktorý opustil všetko to, čo mal na Zemi.

Šnúrka z balíčka si už ľahučko lietala v bežavom stave, keď Ancijáš úplne zmeravel. Tepláčky. Veď to sú ďalšie tepláčky, dokonca so zipsovými vreckami. A vedľa nich bol priložený list.

Keď to Ancijáš dočítal, začali mu lietať slzy po celej pretlakovej komore a chvíľu trvalo, kým sa utíšil.

„Ach jaj, Ringlót mi chcel urobiť radosť. Vedel, že som už všetky balíčky doručil. Tak ma poslal vo viedenskom

Prátri po malinovku, aby som našiel tento balíček pod sedadlom v 1 203-ke. Chcel mi urobiť radosť, lebo to by nikomu na svete nenapadlo, že ja sa hneď vystrelím do vesmíru. Vzmuž sa, Ancijáš! Teda, zmuflón sa! Máš nový zážitok a pre niečo sa to stalo,“ zhodnotil toto obrovské prekvapenie, a keď už pomaly začali opadávať emócie, začul jemný, ale zrozumiteľný hlások.

„Ancijáško, vieš, čo je dobrota, vieš, čo je láska, a dobre vieš, čo znamená robiť radosť iným. Dôveruj mi, prosím!“

Ancijáša až myklo, lebo nič nevidel, len hlások počul.

„Čo už mám vidiny? Vesmírna zvuková fatamorgána?“ vyšlo z neho.

Zrazu hlások pokračoval: „Som vesmírna bunka. To ja som sa ti ako balónik vopchala do papuľky, keď si preletel zemskou atmosférou, a dodávala som ti kyslík, až kým si sa neocitol v útrobach vesmírnej stanice ISS. Som priesvitná, čiže neviditeľná. Keď ma však niečím potrieš, uvidíš ma. Striehnem tu už roky, no do kontaktu s pozemšťanom som sa ešte nikdy nedostala. Ty si prvý z celej zemegule.“

Ako tak Ancijáš počúval, natahoval si na svoje tepláčky tie nové so zipsami od Ringlóta a pomedzi to sa spýtal:

„Ty si mimozemšťanka?“

„Áno, len to, prosím, nehovor ostatným kozmonautom, myslím, že ešte nedozreli na to, aby sa so mnou mohli stretnúť. Je medzi nimi kopa zloby a závidi.“

„Ďakujem ti za dôveru. A máš aj nejaké meno?“

„Nie, nemám,“ odpovedala. „Jednoducho som vesmírna bunka.“

„A neurazíš sa, keď ti budem hovoriť Vebunka?“

„Nie,“ odvetila. „A rada ti pomôžem s praním kozmonautských ponožiek.“

Príjemný rozhovor v pretlakovej komore ich začal zblížovať a vnútri ISS zase kuli nekalé plány.

Za tú chvíľu prišlo o Ancijášovi zo Strediska riadenia letov hádam všetko, čo sa o ňom dalo zistiť.

„Pomáha, je dobrosrdečný a závislý od robenia radosti iným. Prejzdil na kamióne hádam celý svet. Tu sa píše, že ako zamestnanec pošty sľúbil, že porozváža balíčky, kam treba. Nuž, a keďže na tom poslednom bolo napísané *Vesmír*, dal sa uviazať o gumenú atrakciu vo viedenskom Prátri a opustil všetko len preto, aby dodržal svoj sľub, a vystrelil sa aj s tým balíkom do vesmíru. Úžasné. Žiadne fotky a žiadne správy o tom, že je na vesmírnej stanici. Zatiaľ to musí zostať v utajení. Dokonca sa tu píše, že malému muflónikovi Ringlótovi dal zázračnú podkovičku. Keď ňou cinkne o zem, začne sa šíriť zvuk, a kým sa šíri, nikto sa na nikoho nehnevá,“ čítal depešu Josip Panvica a nenápadne kontroloval, ako na tieto správy reaguje António Migrifič, ktorý bol úplný opak Ancijáša.

„Podľa mňa je ufón, mimozemšťan, lebo nie je normálne, aby bol niekto samá dobrota a láska. To predsa

neexistuje, sú to hlúposti.“ Migrifič ani poriadne nedopočúval, o čom číta Josip, a už si začal dávať dole počas letu v bezváhovom stave riadne smradľavé ponožky.

„Už nášmu novému pasažierovi pripravujem špeciálne privítanie do kolektívu, ha, ha, ha!“ škodoradostne sa zaškeril, pričom Patália nad jeho správaním len gúľala svojimi obrovskými kambodžskými očiskami.

O chvíľu sa otvoril poklop na pretlakovej komore a vyšiel z neho vysmiaty Ancijáš v nových tepláčikoch. „Ten balíček bol nakoniec pre mňa. Bolo to také malé skoro rodinné podpichnutie, ba nazval by som to trápne nedorozumenie. A, ľala, nové tepláčky a aké fajnové so zipsovými vreckami,“ povedal s úsmevom od ucha k uchu.

Ostatní kozmonauti naňho pozreli, akoby ho o päť minút mali odviezť do blázince. António prstom ukázal na riadne množstvo ponožiek, ktoré medzitým kozmonauti nachystali.

„Máš to pripravené, fešáček!“ tešil sa Migrifič. „A hádam ti je jasné, že ponožky budeš prať v pretlakovej komore, a keďže je tu nedostatok miesta, tak by si tam mal aj spať. Takže, dobrú noc!“ rozhodol za všetkých balkánsky kozmonaut a už aj šikoval Ancijáša, aby si išiel hneď plniť povinnosti.

Ten bez najmenšieho frflania pozbieral všetky lietajúce ponožky do uzatváracieho igelitového vreca a pobral sa späť do pretlakovej komory.

Keďže vesmírna stanica obehne okolo Zeme za 92 minút, ťažko riešia kozmonauti noc alebo deň, jednoducho sa zabalia do uviazaného spacieho vaku a tam sa pokúsia zaspáť. A to bola chvíľa pre chladnokrvného miliónára Antónia Migrifiča, ktorý nemohol prehrýzť, že niekto je na palube vesmírnej stanice zadarmo. Potichučky sa priblížil k páke, ktorou sa otvárala pretlaková komora, kde sa práve muflón Ancijáš mordoval s hĺbou smradľavých ponožiek.

„Veď ja ti ukážem, čo znamená byť vo vesmíre!“ zašepkal Migrifič a potiahol pákou. Spokojný sám so sebou preletel k svojmu spacáku a riadne sa zababušil.

Aké však bolo jeho prekvapenie, keď sa zobudil a pozrel na našu krásnu modrú planétu!

Na anténach a solárnych paneloch boli na štipcoch zavesené opraté ponožky, dokonca aj jeho smradľáky.

Takúto sušičku bielizne svet ešte nevidel. A nielen svet, ale ani nová Ancijášova kamarátka Vebunka, ktorá mu nahradila životne dôležité funkcie pri prácach vo vesmíre.

A aby toho nebolo málo, Ancijáš poumýval a vyleštil z vonkajšej strany všetky okná vesmírnej stanice tak, aby sa mohli kozmonauti ešte viac kochať nádherným pohľadom na našu planétu Zem.